

Fragment uit Joost Heyink, *Wobbes Toer*

Ik ben gisteren onthaard door Rudy Wax, zoals we Ruudje noemen. Hij heeft de neiging zijn pasta tot diep in de liezen te metselen, zeg maar tot voorbij de bikinilijn. Soms neemt hij onbedoeld wat eenheden mee vanaf het scrotum, met stuiterende testikels als gevolg. Ik wil maar zeggen: elke dag scheren is hinderlijk, maar elke maand een waxbeurt van Rudy wens je de weduwe Arafat nog niet toe, hoezeer ze er ook bij gebaat zou zijn.

Ik lag op de behandelbank op mijn beurt te wachten, in de voorgeschreven outfit: een handdoekje over de zaak die zichzelf vanwege de nakende krenking volkomen had weggecijferd. Ik wantrouw mannen die koketteren met hun angst voor een dreigende erectie bij onderzoek door een vrouwelijke uroloog.

Toen Ruudje binnenkwam wreef hij in zijn handen. Hij heeft een klein hartje, wat ik niet van mezelf heb. Regelmatig timmerde ik Rudy niet op zijn gezicht, omdat ik tijdig bedacht: ‘Ho even, Rudy heeft een klein hartje. Zeggen ze.’ Zelf beweert hij dat hij een groot hart heeft, een cardioloog zal hier uitsluitel moeten geven.

‘Goedemorgen, jongen, ben je er klaar voor?’

Klaar? Hij klonk als een foute euthanasie-arts.

‘Dag Rudy.’ Ik schikte mijn handdoekje om tijd te winnen en onwillekeurig kneep ik mijn benen samen, net als me overkwam toen ik middenin een documentaire viel over besnijdenis. Rudy straalde, daarin leek hij op de trotse moeders en vaders in die film.

‘Ik heb nieuw spul.’ Hij gaf me een knipoog, een bericht zonder betekenis vanwege zijn chronische oogaandoening. ‘Het plakt beter, blijf je langer glad. Haarzakjes en alles.’

‘Dat is fijn, Rudy.’ *Hij heeft een klein hartje. Hij heeft een klein hartje.*

‘Dan gaan we de zaak nu eens even flink opschonen. Laat eens kijken. Goeie god, knul, we kunnen hier dus echt niet spreken van een onderhoudsarme voortuin, Jezus, dit wordt snoeien, vriend. Ik zou bijna zeggen: rijp voor de bosmaaier. Lig je goed?’ Hij pakte een grijze doos waarop ik net voor ik mijn ogen dicht deed letters zag uit een ander taalgebied. Russisch misschien, maar het kan ook Mesopotamisch zijn geweest. Na het opwarmen stonk de wax naar een mengsel van kadaver en jodium. En het voelde ook als een mengsel van kadaver en jodium. Ik vermoed dat het goedje een mengsel was van kadaver en jodium.

‘Effe laten aankoeken,’ zei Rudy. ‘En dan gaan we van ris ris ris, alles lekker fris.’

Ik kon er niet om lachen. U wel? Dan raad ik u aan niet verder te lezen en dit boek om te ruilen voor de memoires van Seth Gaaikema.

Een half uur later had ik Ruby een keer of zes niet op zijn gezicht geslagen en kwam ik met schurende liezen omhoog. Ik overwoog de eerste profcoureur te worden met haar.

‘Je benen voelen goed, jongen. Ze zijn nog een beetje rood, maar er zit spanning op.’ Hij waste zijn handen en floot een liedje van Nick Simon.

‘Verdomme, Rudy, ik sta in brand. Wat heb je in vredesnaam op mijn benen gesmeerd?’

‘Even de bril erbij. Stochvitskaja.’

‘En wat is dat?’

Ik had het bijna goed.

Rudy is een soigneur uit de tijd dat er nog met biefstuk in de broek werd gereden. Hij was ook de man die propageerde de lap na de koers aan te braden en te consumeren. ‘Geen malsere bief dan na een massage van 200 kilometer.’ Overbodig te zeggen dat die na Parijs-Roubaix volgens hem het culinaire hoogtepunt was. Rudy vertelde dat de jonge Sean Kelly ook overgeschoten bieflappen van collegacoureurs gretig wegkouwde en juist daarom een mooi carrière wist op te bouwen. Hij is van de oude stempel, Rudy, en zou nog steeds het liefst elke bidon vullen met een mengsel van amfetamine, lamsbloed en champagne, een ‘gouden cocktail’ die weliswaar niet te zuipen was, maar Tommy Simpson wel degelijk aan de top heeft gebracht. Nou ja, bijna.